

РЕШЕНИЕ

№ 21574

гр. София, 29.10.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 54 състав, в публично заседание на 17.10.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Атанас Николов

при участието на секретаря Ирена Йорданова и при участието на прокурора Тони Петрова, като разгледа дело номер **6580** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството по делото е образувано по жалба, подадена от О. С., гражданин на Република С., род. на 07.12.1982г. против Отказ за предоставяне на постоянно пребиваване в РБ рег. №5364р-13782/30.05.24г. Излагат се доводи за неправилност на обжалвания отказ поради нарушение на материалния закон. Иска се отмяната му.

В с.з. страните чрез процесуални представители поддържат жалбата, респ. отговора към нея, като желаят постановяване на съдебно решение в посочения от тях смисъл. СГП, уведомени, чрез прок. П. вземат становище за основателност на жалбата.

От фактическа страна.

Заявление рег. № Г - 144/16.01.2024г. за предоставяне право на постоянно пребиваване на чужденец в Република България е подадено лично от С. О.. При подаване на заявлението са спазени изискванията на чл.34. ал.2 от ППЗЧРБ - не по-късно от три месеца преди изтичане на разрешен срок на пребиваване на чужденеца на територията на Република България. Чужденецът към онзи момент има разрешено продължително пребиваване до 27.01.2022 г. Към заявлението са приложени изискуемите документи съобразно изискването на чл.34, ал.1 и чл.42, ал.1 от ППЗЧРБ. Установено е от административния орган, че чужденецът е член на семейството на българската гражданка М. В. А., ЕГН: [ЕГН], което е документирано чрез представено удостоверение за сключен граждански брак. Взета е под внимание

изготвената справка в автоматизираната информационна система „Единен регистър на чужденците“ (ЕРЧ), съдържаща данни за подадените заявления и издадените разрешения за пребиваване на С. О., видно от които лицето пребивава законно на територията на страната ни от 29.10.2018г., когато подава първото си заявление за разрешаване на продължително пребиваване основание чл.24, ал.1, т.18 от ЗЧРБ, на което основание пребивава и към настоящия момент. При отчитане на петгодишното пребиваване за нуждите на чл.25, ал.1, т. 11 от ЗЧРБ административния орган е установил, че е налице прекъсване между подаване на заявленията за разрешаване на право на продължително пребиваване в Р България, значително надвишаващ допустимият по закон срок от 14 дни. Прекъсването е установено за периода от 13.06.2023г. до 16.10.2023г., като за цитирания период не са предвидени законови изключения. Във връзка с така констатираното, органа на основание чл.26, ал.2 от ЗЧРБ се е произнесъл с оспорения в настоящото производство акт, като е отказвал издаване на разрешение за пребиваване или продължаване на срока за пребиваване в страната на чужденец, тъй като не отговаря на условията по чл. 24, 24а - 24г, 24е, 25, 25б, 33а, 33г и 33к - 33м.

От правна страна.

Жалбата е подадена от надлежна страна, в предвидения 14 дневен срок за това и е процесуално допустима. Разгледана по същество, е основателна по следните съображения:

С обжалвания в настоящото производство отказ на директора на Дирекция „Миграция“ – МВР с рег. № 5364р-13782 /30.05.2024 г. за предоставяне право на постоянно пребиваване в Република България на О. С., гражданин на Република С. му е отказано такова с аргументи свързани с приложението на чл. 25, ал. 1, т. 11 ЗЧРБ. Обжалваният административен акт е издаден от компетентен орган, в писмена форма и съдържа реквизитите по чл. 59, ал. 2 АПК, при правилно приложение на материалния закон. Спорният въпрос е дали следва непрекъснатото пребиваване по чл. 25, ал. 1, т. 11 ЗЧРБ от 5 години да е на законно основание и доколко е приложим § 3 от ДР на ППЗЧРБ.

Според жалбоподателя в чл. 25, ал. 1, т. 11 ЗЧРБ няма изискване пребиваването да е законно, защото това не е изрично вписано в нормата. Посочил е, че в закона не се съдържа дефиниция на понятието пребиваване без прекъсване, при което да е налице изискване за законно пребиваване през целия период от 5 години. Такава дефиниция се съдържа в § 3 от ППЗЧРБ относно понятието "Пребиваване без прекъсване" по чл. 36, ал. 2, чл. 38, 38а и чл. 42, ал. 2 и пребиваване без прекъсване е налице когато чужденецът пребивава на законово основание. Но поради това че е уредено в правилника, дава основание на жалбоподателя да приеме, че това представлява противоречие между норми от различен ранг.

Обжалваният административен акт, с който на чужденеца е отказано правото за постоянно пребиваване в Република България, е постановен на основание чл. 26, ал. 2 във връзка с чл. 25, ал. 1, т. 11 ЗЧРБ. Органът мотивирал отказа си с това, че О. С. е член на семейството на българската гражданка М. А., което е първото изискване по чл. 25, ал. 1, т. 11 ЗЧРБ, но не е изпълнено второто условие, а именно да е пребивавал законно на територията на Република България през последните 5 години. Изложено е, че лицето пребивава в страната от 29.10.2018г., като е налице прекъсване между

подаване на заявленията за продължително пребиваване в РБ значително надвишаващ допустимия по закон срок от 14 дни - за периода от 13.06.2023г. до 16.10.2023г., като за цитирания период не са предвидени законови изключения.

По наведените от страните аргументи, съдът следва да отбележи следното. Разпоредбата на чл.26, ал.2 от ЗЧРБ определя предпоставките, при които се отказва разрешение за пребиваване или продължаване на срока за пребиваване в страната на чужденец. Правната техника, която законодателят е използвал, за да регламентира предпоставките, при които се постановява отказ, е не на изброяване на самите предпоставки в правната норма, а на изброяване на правните норми, които съдържат предпоставките за издаване на разрешение на право на пребиваване. В настоящия случай административният орган в административния си акт се е позовал, че чуждия гражданин не отговаря на условието на чл.25, ал.1, т.11 от ЗЧРБ.

С чл.25, ал.1, т.11 от ЗЧРБ се предвижда, че разрешение за постоянно пребиваване могат да получат чужденците членове на семейството на български гражданин, ако са пребивавали непрекъснато на територията на Република България през последните пет години. Тази норма сочи, че следва да са налице две кумулативно свързани предпоставки: 1. Лицето да е член на семейство на български гражданин и 2. Лицето да има непрекъснато пребиваване през последните пет години. В настоящия случай С. е подал заявление за предоставяне на право за постоянно пребиваване на чужденец в Република България.

Въз основа на доказателствата по делото и относимите правни разпоредби настоящия съдебен състав, счита че правилно административния орган е приел, че е налице първата предпоставка, тъй като чуждия гражданин е представил удостоверение за граждански брак, от което е видно, че е сключил граждански брак с българска гражданка през 2016 година. - л.23 от делото.

По отношение на доказването на втората предпоставка - пребиваването през последните 5 години да е непрекъснато.

Терминът „пребиваване без прекъсване“ не е уреден в закона, защото законът дава легална дефиниция на общото понятие „пребиваване на чужденец в РБългария“ в нормата на чл. 22 от ЗЧРБ. От посочената разпоредба следва, че пребиваване на чужденец в страната може да се основава само на виза; международни договори или договори на Европейския съюз с трети държави за безвизов режим; актове на правото на Европейския съюз, които са в сила и се прилагат от Република България и разрешение на службите за административен контрол на чужденците. За да се направи извод, че чужденец пребивава в РБългария, неговият престой в страната трябва да е на изрично посочените законни основания. Това е законовата пречка да се предоставят права на незаконно установили се лица в РБългария. Възможността, предвидена в чл. 13 от Директивата, за предоставяне на по-благоприятен режим за чужденците в дадена държава, не може да се тълкува като възможност да се предоставят права на лица, за които въобще не е предвидена уредба в Директивата. Няма причина законодателят на национално или европейско ниво да даде на един субект права, следствие от собственото му противоправно поведение, точно обратното - свързва се с рестрикции.

От събраните по делото доказателства се установява, че към датата на издаване на отказа - 30.05.2024г., както е отбелязано и в самия отказ на л.11 от делото - С. има разрешено право на продължително пребиваване до 15.08.2024г. Следователно и доколкото същото е с основание произтичащо от разрешение на службите за административен контрол на чужденците, какъвто безспорно е Директор на Дирекция

Миграция, то и същото следва да се квалифицира като такова на законово основание. С оглед всичко гореизложено съдът намира, че пребиваването на жалбоподателя не е прекъснато, тъй като за периода от 13.06.2023г. до 16.10.2023г., не е налице незаконен престой, за да се приеме че не е изпълнено условието по чл.25, ал.1, т.11 от ЗЧРБ. Поради това и ответникът е постановил незаконосъобразен отказ в нарушение на чл.25, ал.1, т.11 от ЗЧРБ, който следва да бъде отменен.

Тъй като съгласно чл.25, ал.3 от ЗЧРБ въпросът е предоставен на преценката на административния орган, то съгласно чл.173, ал.2 от АПК, съдът изпраща преписката на органа със задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона в смисъла, посочен в горния абзац.

В случая с отмяната на отказа съдът следва да постанови и изпращане на преписката на директора на Дирекция „Миграция“, МВР за ново произнасяне по заявлението на О. С. за предоставяне на право на постоянно пребиваване в Република България, съобразно дадените от съда указания по тълкуването и приложението на материалния закон.

С оглед изхода на делото, направеното искане и доказателства за направени разноски (л.17 по делото), на жалбоподателя следва да бъдат присъдени поисканите разноски по представения списък в размер общо на 510 лв., 500 лв. адвокатски хонорар и 10 лв. държавна такса. В този смисъл настоящия съдебен състав намира за основателно възражението за прекомерност на адвокатското възнаграждение в първоначалния претендиран размер от 1500 лв., тъй като делото не представлява такова с особена фактическа и правна сложност.

С тези мотиви, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба, подадена от О. С., гражданин на Република С., род. на 07.12.1982г. - Отказ за предоставяне на постоянно пребиваване в РБ рег. №5364р-13782/30.05.24г. на директора на Дирекция „Миграция“, МВР.

ИЗПРАЩА ПРЕПИСКАТА на директора на Дирекция „Миграция“, МВР за ново произнасяне със задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона, дадени с решението.

ОСЪЖДА директора на Дирекция „Миграция“, МВР да плати на от О. С., гражданин на Република С., род. на 07.12.1982г. сторените по делото разноски в размер на 510 лв. (петстотин и десет лева).

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ:

